

Belki Bir Gün

— marcel · 24 Ocak 2012

Bir sokak, içinde binalar, içinde evler, içinde odalar, içinde bir adam... İşte kahramanımızdan biri bu adam... Aslında adam demek çok mu kaba oldu acaba? Bir isim bulmak gerekli belki de... Ama... Önemi var mı ismin sizce? Diyelim ki, ben bu düşün yazarı olarak ona Turgut ismini verdim; o zaman yaşadıkları değişecek mi? İsmi Emin olsa her şey daha mı farklı olacak? Hayır... Kesinlikle hayır...

Şu anda odanın içinde dört dönen bu adamın oldukça heyecanlı olduğu her şeyden daha önemli. Düş yazmayı bir anlamda yemek pişirmeye benzetiyorum. Hani yemeğin içine göz kararı kattığınız size özel baharatlar, soslar farklı ve lezzetli kılar yemeği. İşte şimdi aynı hesap, göz kararı değil de, duygu kararı, bu heyecanlı adama biraz ruh hali serpiştirelim. Mesela içine bir tutam sıkıntı koyalım. Hımm... Bir tutam endişe; bir tutam merak; bir tutam da hüzün olsun.. Fakat bu duyguların ayarını iyi tutturmak gerek. Yoksa bu heyecanlı adam, her şeyi berbat edebilir. Her ne kadar bu düşü ben yazsam da, adam artık biraz da benden bağımsız olarak, odanın içinde gerçeğini ve geleceğini yaşamayı bekliyor. Peki daha fazla meraklandırmayayım, beklediği şey, bir telefonun ahizesinden duymak istediği bir ses...

Evet, odasındaki kırmızı, iri ve parlak, üzerinde kocaman rakamların yazılı olduğu tuşlu telefonundan çıkacak sesi bekliyor. Kendisi şu an komodinin üstünde duran telefonun etrafında tavaf etmekle meşgul. Peki çalacak mı? Düş yazmanın en güzel tarafı bu işte. Siz isterseniz çalıyor, istemezseniz çalmıyor. Yani sevgilisinden gelecek tel... Eyvah! Bakın gördünüz mü? Ağzımdan çıkıverdi birden. Aslında sizin için de sürpriz olmamıştır eminim. Fakat bu küçük ve masum aşk öyküsü gelişmeden önce peşin peşin söyleyeyim : Eğer o adam yahut kadın çok üzülürlerse, ne bileyim hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlarsa içlerinden biri, beni suçlamayın. Derler ya her şey olacağına varır. Evet, belki biraz kadercı bir yaklaşım ama tüm düşlerde de durum böyle değil mi? Her şey olacağına varıyor... Peki olacağı ne? Tamam tamam kızmayın, devam ediyorum...

Birden odanın içindeki, hani şu demincek bahsettiğim telefon çalmaya başlar. Burada odanın içindeki mevcut kareyi donduralım bir anlık... Gördünüz mü donmuş sahneyi? Adam tam elini telefona uzatacakken dondurdum... Görebiliyor musunuz adamın yüzünü? Adamın yüzünde öyle enteresan bir mimik hakim ki... Hımm... Biraz sevinçli, çünkü beklediği telefon geldi nihayet. Biraz da tedirgin çünkü yaklaşık beş aylık ilişkileri belki de bu telefon konuşmasıyla neticelenecek. Ah ne aptalım size ne bu ilişkiyi ne de öncesinde yaşanan sorunlardan bahsettim... Peki hazır dondurmuşken bu heyecan dolu kareyi, bu arada ben size ilişkilerinin nasıl yıprandığından bahsedeyim.

Gerçekten de olağanüstü bir coşkuyla başlamıştı ilişkileri. Biri Otuz iki diğeri Yirmi dokuz yaşında. Aslında ilişkiler konusunda ikisi de bir miktar deneyimli sayılabilir. Yani ikisi de geçmişteki ilişkilerinde yaptıkları hataları tekrarlamamaya özen gösteriyorlar. İlişkilerinin üçüncü ayı onlar için bir nevi hüzün

döneminin başladığı süreç. İkisi de çok şey bekliyor birbirlerinden. İlk zamanlarında birbirlerine göstermiş oldukları ilginin hem aynı duygu yoğunluğunda devam etmesini istiyorlar, hem de bu duygu yakınlığını göremedikleri zaman yakınıyorlar. Çünkü ikisinin de bu ilişkiye aşırı ilgi göstermesini sağlayan en büyük etken, başlangıçta yaşadıkları büyüdü denebilecek sevgi ve coşku seli olmuştu. Ama sonraki zamanlarda ikisi de coşkularını aynı zamanlarda gösteremedikleri için, bir biri, bir diğeri yakınıyordu coşku eksikliğinden. Yakındıkları anlarda bir çok kez karşılıklı tartışmışlar, hatta tartışmalarının sonu birkaç kez ayrılık kapısına bile yaklaşmıştı. Lakin son zamanlarda coşku beklentilerine bir de adamın (belki de onu kaybetmeme endişesiyle) aşırı sahiplenmesi eklenmişti. Yani bilirsiniz işte 'neredesin'ler, 'neredeydin'ler, 'hani yarın gece işin yoktu'lar, 'ama önceden bana sürekli vakit ayırırdın'lar, benzer vesaireler...

Adama göre bu sahiplenme dürtüsü normal ve sevginin bir belirtisiydi, kadına göre ise bu, bir nevi baskı ve özgürlüklerin kısıtlanmasıydı. Kadının söylemi, ' seni seviyorum ama özgür olmalıyım.' ; adamın söylemi ise, 'seni seviyorum ama aşk fedakarlık ister' di... Yani kadının dairesinde ve adamın dairesinde hem kesişen hem de kesişmeyen yaşam ve sevme tarzları vardı. İşte son zamanlarda neredeyse gün aşırı yaşanan bu tartışmalar doruk noktasına çıkmış, bazen kadın için, bazen adam için, bazen de ikisi için boğucu denebilecek bir ilişkiye dönüşmüştü. Sorun ihanet ya da yalan gibi, bir ilişkiyi bir anda derinden sarsacak ya da kökten bitirecek bir neden olmadığı için, ikisi de bu tartışmaları alttan alıyor, sorunun düzelebileceği umuduyla birbirlerine zaman tanıyorlardı. Fakat yaptıkları son tartışmada artık bu sorunun üzerine gidilip, öyle ya da böyle çözülmesi gerektiğine karar verdiler. Kadın işte bu anda bir adama bir teklif sundu. Yirmi dört saat hiç konuşmama ve bu sorunu düşünüp, olumlu ya da olumsuz, ortak bir karar almaları gerektiğini söyledi. İşte tam telefonun çaldığı anda, yani benim bu sahneyi dondurduğum anda, Yirmi dört saat dolmuş; belki bu ırmakta tekrar birlikte bu ırmakta akmaya devam edecekler ya da bir aşk yıldızı daha şu ya da bu nedenle sonsuza dek sönecekti... Bu sahneyi tekrar diriltmeden önce, adamın odasında, o anda radyosunda çalan şarkının, İlhan İrem'in, 'ağlama arkadaş, ağlama aşk için...' olmasının aslında ne tuhaf bir tesadüf olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim...

- Alo?
- Benim...
- Nasılsın Bir tanem?
- İyiyim ya sen?
- Şey... Bilmiyorum....
- .....
- .....
- Günün nasıl geçti?
- Düşündüm...
- .....
- Sanırım asıl sorun şuydu... Ben artık seni eskisi gibi sevemiyorum...
- .....

- Bana nedenini sorma çünkü bilmiyorum...
- Ben de düşündüm...
- Evet?
- Sanırım bunu biliyordum. Yani beni eskisi gibi sevemediğini. Sadece kabullenmek istemedim...
- Ama şunu bil. Beni asla incitmedin...
- Ben biraz incindim galiba... Ama benim suçum. Bir anlamda kalbine yön vermeye çalışmamın bedelini ödediğimi düşünüyorum.
- Kırılmanı asla istemedim.
- Şu an acı çekmiyorum rahat ol...
- Ben çekiyorum....
- Mutlu ol hep...
- Sen de...

Ne gaddar biriyim değil mi? Bakın işte ayrıldılar... Şunu söylememde yarar var. Daha sonra kendi başlarına düşündüler uzun uzun... Geçmişlerinde bir çok ilişki yaşamışlardı. Bu kaçınıcı ayrılıklarıydı. İkisi de bir kez daha kendilerini yorgun ve güçsüz hissediyordu. İkisi de sorunları çözmek adına, ciddi anlamda hiç çaba göstermemişlerdi. Bütün bunları düşündüler o gece... Üç gün sonra, beş gün sonra, bir ay sonra yeni bir 'adam', yeni bir 'kadın' tanıyacaktı. Sil baştan yeni bir ilişki... Yine farklı bir eli tutacaklar, farklı bir dudakla öpüşeceklerdi. Ama tuhaf olan bir şey şey vardı... İkisi de kendilerini rahatlamış, tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu. Oysa kabus gibi bir ilişkileri yoktu. Peki neden ikisi de devam edebilmek uğruna gayret göstermemiş ve huzurluydular? İşte ben bu tuhaf düşün sahibi olarak tam kendime ve sizlere bu soruyu sormuşken adamın eli, o rengi hiç de önemli olmayan kırmızı telefona gitti, numarayı çevirdi : _ Şimdi nasılsın?

- Ben de tam seni arayacaktım...
- Ne diyecektin?
- Şey... 'Seni seviyorum, belki bir gün' diyecektim..
- İnanmayacaksın ama ben de...
- Mutlu geceler...
- Sana da...

İşte bu öykünün sırrı burada. 'Seni seviyorum, belki bir gün' cümlesinin altında gizli... 'Seni seviyorum, Belki bir gün' demek, sana umut veriyorum demek değil. 'Seni seviyorum, belki bir gün' demek, beklentilerini kabullenebileceğimi anladığım zaman, sen aklıma geleceksin ve o anda 'keşke seni hiç kaybetmeseydim' diyeceğim demek...

Aranızda bu ilişkinin bitmesine üzülen var mı? Ben üzülmedim. Doğrusu son anda 'Seni seviyorum, belki bir gün' demeselerdi üzülürdüm. Biliyorum çok geveze bir öykü yazarıyım. Aslında bu yazının bir öykü olup olmadığı konusunda da şüphelerim var. Neticede amacımı gerçekleştirdim. Amacım gerçek olup olmadığı belli olmayan kısa bir düş hikayesini sizlerle paylaşmaktı. Özür dilerim telefon...

- _ Alo?
- _ Sana söyleyeceklerim var...
- _ Ne!?
- _ Yürümüyor ilişkimiz...
- _ Nasıl?
- _ Oktay çok düşündüm en iyisi bu...
- _ Ama...
- _ Aması yok. Olması gereken bu...
- _ Bak.. Şey... Ben bir kısa öykü yazmıştım ve şu an tam sonuna gelmiştim. Anlaşılan konuşmamız uzun sürecek, okuyanlar bekliyor, onlara hoşça kalın diyeyim, sonra devam edelim tamam mı?
- _ Olur...

Şey... Duydunuz sanırım konuşulanları... Sonra görüşmek üzere... Hoşça kalın....

Oktay Coşar